

Jesu Kristi uppenbarelse - nummer femton

Det sjunde sigillet och uppenbarandet av den profetiska sanningen

Jeff Pippenger

2023-11-13

Och när han öppnade det sjunde inseglet, blev det tystnad i himlen vid pass en halvtimme. Och jag såg de sju änglarna som stod inför Gud, och åt dem gavs sju basuner. Och en annan ängel kom och stod vid altaret och hade ett rökelsekar av guld; och åt honom gavs mycken rökelse, för att han skulle frambära den tillsammans med alla de heligas böner på det gyllene altaret som stod inför tronen. Och röken av rökelsen, som steg upp med de heligas böner, steg ur ängelns hand upp inför Gud. Och ängeln tog rökelsekaret och fyllde det med eld från altaret och kastade det på jorden; och det uppstod röster och tordön och blixtar och en jordbävning. Uppenbarelsboken 8:1–5.

Vi behandlar utgjutelsen av helig eld från den himmelska helgedomen, under den period i historien då Förenta staterna kommer att låta ohelig eld falla ned från den första himlen. Uppenbarelsen av vad de sju tordönen uttalade i Uppenbarelsboken kapitel tio skulle förseglas ända till strax innan nådatiden avslutades. Nådatiden framställs också som stående i begrepp att avslutas när det sjunde sigillet öppnas.

Och han sade till mig: Försegla inte profetians ord i denna bok, ty tiden är nära. Den som är orättfärdig må fortfarande vara orättfärdig; och den som är oren må fortfarande vara oren; och den som är rättfärdig må fortfarande vara rättfärdig; och den som är helig må fortfarande vara helig. Uppenbarelsboken 22:10, 11.

Öppnandet av det sjunde sigillet äger rum medan de sju änglarna gör sig redo att blåsa i basunerna.

Och de sju änglarna som hade de sju basunerna gjorde sig redo att blåsa i dem. Uppenbarelsboken 8:6.

När nådatiden upphör är ”ingen människa” ”i stånd att gå in i templet”, ty Kristi förbön för människors synder har avslutats. Nådatiden har upphört, och de sju änglarna får befallning att utgjuta Guds vredes skålar.

Och templet fylldes med rök från Guds härlighet och från hans makt, och ingen kunde gå in i templet förrän de sju plågorna från de sju änglarna hade fullbordats. Och jag hörde en stark röst från templet säga till de sju änglarna: Gå bort och gjut ut Guds vredes skålar över jorden. Uppenbarelsboken 15:8, 16:1.

Det finns inget som tyder på att de sju änglar som blåser i de sju basunerna i Uppenbarelsboken kapitel nio till elva, skulle vara andra än de sju änglar som utgjuter de sju sista plågorna. Tvärtom motsvarar de profetiska kännetecknen hos de domar som framställs genom de sju basunerna, platsen för och verkningarna av de sju skålarna med Guds vrede i kapitel sexton. Som en mer direkt förbindelse kallas basundomarna uttryckligen plågor.

Och de övriga människorna, som inte dödades av dessa plågor, omvände sig ändå inte från sina händers verk, så att de skulle upphöra att tillbe onda andar och avgudar av guld och silver och koppar och sten och trä, vilka varken kan se eller höra eller gå. Uppenbarelsboken 9:20.

Öppnandet av det sjunde sigillet är avsiktligt placerat i sammanhanget av att nådatidens slut är nära. Det sjunde sigillet utgör ett andra vittne om vad de sju åskorna "talade", vilket både Johannes och även Paulus förbjöds att skriva ner.

Och ropade med hög röst, såsom ett lejon ryter; och när han hade ropat, lät de sju tordönen höra sina röster. Och när de sju tordönen hade låtit höra sina röster, var jag på väg att skriva; och jag hörde en röst från himlen säga till mig: Försegla det som de sju tordönen har talat, och skriv det inte. Uppenbarelsboken 10:3, 4.

Det som "uttalades" av de sju åskorna blev förseglat, och i kapitel tjugotvå skulle den profetia som hade varit förseglad i Uppenbarelsboken öppnas, och liksom med det sjunde sigillet skulle den öppnas just innan nådatiden avslutades.

Syster White visar att förseglandet av det som de sju åskorna "uttalade" representerade samma handling av Lejonet av Juda stam som när Han befallde Daniel att försegla sin bok intill ändens tid. Daniels bok och Uppenbarelsboken är samma bok, och i Uppenbarelsboken framställs Jesus som Lejonet av Juda stam när Han bryter sigillen på den bok som var förseglad med sju sigill; så var det också Lejonet av Juda stam som befallde Daniel att försegla sin bok intill ändens tid. Lejonet av Juda stam är den som förseglar och bryter sigillen på sitt Ord, ty Han är Ordet.

"Efter att dessa sju åskor hade låtit sina röster höras, kommer befallningen till Johannes, liksom till Daniel beträffande den lilla boken: 'Försegla det som de sju åskorna uttalade.'" The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volym 7, 971.

Den inre evidensen i Daniels bok och Uppenbarelsboken identifierar att öppnandet av det sjunde inseglet är ett andra vittne till öppnandet av det som de sju åskorna uttalade. Både öppnandet av Daniels bok och öppnandet av den bok som var förseglad med sju insegel visar att de sanningar som uppenbaras när ett profetiskt budskap öppnas, till sin natur är progressiva. Därför betecknar Daniels bok detta som en ökning av kunskap, och Uppenbarelsboken framställer det som att ett insegel efter ett annat bryts.

Det är ett ljus som lyser allt klarare och klarare fram till den fullkomliga dagen.

Men de rättfärdigas stig är såsom ett skinande ljus, som lyser allt klarare intill den fullkomliga dagen. Ordspråksboken 4:18.

När "sanningen" bryter sigillet, sker det successivt.

"Om det var nödvändigt för Guds forntida folk att ofta påminna sig om Hans handlande med dem i barmhärtighet och dom, i råd och tillrättavisning, är det lika viktigt att vi begrundar de sanningar som har meddelats oss i Hans Ord — sanning som, om den beaktas, kommer att leda oss till ödmjukhet och underkastelse och lydnad inför Gud. Vi skall helgas genom sanningen. Guds Ord framställer särskilda sanningar för varje tidsålder. Guds handlande med Sitt folk i

det förflutna bör få vår noggranna uppmärksamhet. Vi bör lära de lärdomar som det är avsett att de skall lära oss. Men vi skall inte nöja oss med dem. Gud leder Sitt folk framåt steg för steg. Sanningen är progressiv. Den uppriktige sanningssökaren kommer ständigt att ta emot ljus från himmelen. Vad är sanning? bör ständigt vara vår fråga.” Signs of the Times, 26 maj 1881.

I slutet av juli 2023 började Jesu Kristi uppenbarelse att förseglas upp.

Såsom med det sjunde sigillet och även de sju åskornas yttranden, avförseglas Jesu Kristi uppenbarelse strax innan prövotiden avslutas. Den utgör ett tredje vittne om samma budskap som framställs genom borttagandet av det sjunde sigillet och de sju åskorna. Dessa tre framställningar i Uppenbarelsesboken är tre vittnen som tillsammans utgör budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse. Avförseglingen av dessa tre vittnen sker gradvis. Dess verkningar är också gradvisa.

”Lydnad för Guds lag är helgelse. Det finns många som hyser felaktiga föreställningar om detta verk i själen, men Jesus bad att hans lärjungar skulle helgas genom sanningen och tillade: ’Ditt ord är sanning’ (Joh. 17:17). Helgelsen är inte ett ögonblickligt utan ett fortgående verk, liksom lydnaden är fortlöpande. Så länge Satan riktar sina frestelser mot oss, måste kampen för att besegra jaget utkämpas om och om igen; men genom lydnad skall sanningen helga själen. De som är trogna sanningen skall genom Kristi förtjänster övervinna all karaktärssvaghet som har lett till att de formats av livets varje skiftande omständighet.” Faith and Works, 85.

Den fortskridande utvecklingen av förståelsen av Jesu Kristi uppenbarelse började offentliggöras i slutet av juli 2023. Processen att förstå de sanningar som då började offentliggöras, började kort efter den 18 juli 2020.

Den sanning som identifieras i budskapet om öppnandet av det sjunde inseglet behandlar waymarken Midnattsropet. Midnattsropet i den milleritiska historien var en fortskridande utveckling av sanningen, och detta faktum kan påvisas genom en historisk genomgång av Samuel Snows arbete. Jesus illustrerar den tredje ängelns rörelse med den första ängelns rörelse, ty han illustrerar alltid slutet med början.

De sanningar som tillsammans bildar Midnattsropsbudskapet är en förståelse av vem Gud är och hur hans karaktär framställs i hans Ord. Dessa sanningar innefattar en mycket detaljerad beskrivning av den historiska process som de som slutligen förkunnar Midnattsropsbudskapet kommer att fullborda. De sju tordönens dolda historia är det som identifierar den historiska processen. Det sjunde inseglet är en del av denna detaljerade historiska process, men dess uppenbarelse är riktad mot den tidsperiod som börjar när Midnattsropsbudskapet fullbordas och markerar därmed när de etthundrafyrtiofyra tusens besegling är fullbordad. Det sjunde inseglets gradvisa öppnande börjar när Midnattsropsbudskapet är fullt utvecklat, såsom illustrerades vid lägermötet i Exeter sommaren 1844. Dessa artiklar utgör din personliga inbjudan att komma till lägermötet i Exeter.

När det sjunde sigillet öppnas, kastas eld från altaret ned på jorden, och där hörs ”röster, dunder, blixtar och en jordbävning”. En ”röst” betecknar en basun.

Ropa med full kraft, skona inte, höj din röst likt en basun och förkunna för mitt folk deras överträdelse, och för Jakobs hus deras synder. Jesaja 58:1.

En trumpetstöt betecknar ett budskap som varnar för en förestående dom. När Jesaja befäller Guds folk att höja sin röst som en trumpet, skall de ropa högt. Midnattsropets budskap förseglas upp just före timmen för söndagslagens jordbävning. Midnattsropets budskap, som förseglas upp strax före den snart kommande söndagslagen, är det budskap som sväller till ett högt rop. När Jesaja säger: ”Ropa högt”, hänvisar han till en förening med den tredje ängelns höga rop, vilket är den andra rösten som förenar sig med Midnattsropets budskap. Det högljudda Midnattsropets budskap är en varning om den sjunde trumpetens, som är det tredje ve. Guds folk måste förstå att när detta trumpetbudskap ljuder, befinner de sig i de sista ögonblicken av sin prøvotid. Därför är Jesajas befallning en varning att bereda sig för prøvotidens avslutning, en varning om att den tredje veets trumpetdom genom islam står i begrepp att drabba Förenta staterna för att de har förkastat Guds sabbat. Vid söndagslagen sväller Midnattsropet, som är den första av de två ”rösterna” i Uppenbarelsebokens artonde kapitel, till ett högt rop, medan Guds andra barn, som fortfarande är i Babylon, kallas ut.

”Sanningen för denna tid, den tredje ängelns budskap, skall förkunnas med hög röst, det vill säga med tilltagande kraft, när vi närmar oss det stora slutliga provet.” The 1888 Materials, 710.

Det tredje ängelns ”höga rops” ”tilltagande kraft” förebildades vid Sinai, när de tio budorden förkunnades av Jehova själv. Basunen i denna händelse tilltog i kraft, medan berget skakade och höljdes i rök. Frukten var så stor att till och med Mose bävade häftigt. Då höjde folket sina ”röster” i frukten och bad att Guds ”röst” skulle upphöra att ljuda.

Och ljudet av en basun och rösten av ord, vilken röst de som hörde bad att ordet inte skulle talas till dem mer; (Ty de kunde inte uthärda det som blev befallt: Om ens ett djur vidrör berget, skall det stenas eller genomborras med ett spjut. Och så förfärlig var synen att Mose sade: Jag är ytterst förskräckt och skälver.) Hebréerbrevet 12:19–21.

Den ”röst” som ”de” hade ”hört” representerar ”rösten” i den varningsbudskap som den tredje ängeln förkunnar. I fruktansvärd ångest svarade de med sina egna ”röster”. Rösterna vid söndagslagen representeras också av de oförståndiga jungfrurna som ber om olja, och de förståndiga jungfrurnas röster säger åt dem att gå och köpa åt sig själva. Vid den mänskliga prøvotidens slut ropar ”rösterna” från dem som inser att de är förlorade, liksom de oförståndiga adventistjungfrurna vid söndagslagen, att klipporna och bergen skall falla över dem. Söndagslagen förebildas av lagens givande vid Sinai berg.

”Vid de underbara uppenbarelserna av gudomlig makt vid detta högtidliga tillfälle — de gåtfulla trumpettonerna som blev allt starkare och mer fruktansvärda, åskans dån som genljöd från varje bergssida, blixtns flamma som upplyste de stränga och allvarliga höjderna, och på Sinais topp, mitt i moln, storm och tjockt mörker, Guds härlighet såsom en förtärande eld — vid dessa tecken på Jehovas närvaro svek Israels hjärtan dem av frukten, och hela menigheten ”stod långt borta”. Till och med Mose utropade: ”Jag är förskräckt och bävar.” Sedan hördes,

ovan de kämpande elementen, Jehovas röst, när han uttalade sin lags tio bud.

”När Guds stora spegel uppenbarade för Israels folk deras sanna tillstånd, överväldigades deras själar av skräck. Den förfärliga kraften i Guds ord tycktes vara mer än deras darrande kroppar kunde bära. De bönföll Mose: ’Tala du med oss, så vill vi höra; men låt inte Gud tala med oss, så att vi inte dör.’ När Guds stora rättesnöre för det rätta ställdes fram för dem, insåg de, som aldrig förr, syndens anstötliga natur och sin egen skuld inför en ren och helig Gud.” Signs of the Times, 3 mars 1881.

När elden från altaret kastas ned på jorden, blir det ”röster och tordön och blixtar och en jordbävning”. ”Tordön och blixtar” är symboler för Guds domar. Vid söndagslagen kommer Förenta staterna helt att ha fyllt sin ”missgärningsbägare”, och ”nationellt avfall kommer att följas av nationell undergång”. ”Missgärningsbägaren” blir full i fjärde släktledet, ty båda hornen på vilddjuret från jorden fortskrider genom fyra släktled av tilltagande uppror. Söndagslagen utmärker den punkt då Guds domar, framställda genom ”tordön och blixtar”, verkställs, och de verkställs över det fjärde släktledet.

”Om amoréerna sade Herren: ’I fjärde ledet skola de återvända hit; ty amoréernas missgärning har ännu icke nått sitt fulla mått.’ Fastän detta folk var framträdande genom sitt avguderi och sin fördärvade vandel, hade det ännu inte fyllt sin missgärnings bägare, och Gud ville inte ge befallning om dess fullständiga förintelse. Folket skulle få se den gudomliga makten uppenbarad på ett särskilt tydligt sätt, så att de skulle lämnas utan ursäkt. Den medlidsamme Skaparen var villig att fördraga deras missgärning intill det fjärde ledet. Om då ingen förändring till det bättre kunde ses, skulle Hans domar drabba dem.

”Med osviklig noggrannhet håller den Oändlige fortfarande räkning med alla nationer. Så länge hans barmhärtighet erbjuds tillsammans med kallelser till omvändelse, förblir denna räkenskap öppen; men när siffrorna når ett visst belopp som Gud har fastställt, börjar hans vredes tjänst. Räkenskapen avslutas. Den gudomliga långmodigheten upphör. Det finns inte längre någon förbön om barmhärtighet för deras räkning.” Testimonies, volym 5, 208.

Syster White identifierar de domar som börjar vid söndagslagen som ”Guds förödande domar”. Hon lär att det är för sent för de dåraktiga laodiceiska adventisterna, som hade en möjlighet att förbereda sig för krisen vid midnatt, men som hade vägrat att göra det. Den tiden av förödande domar för de dåraktiga jungfrurna är ”en nådens tid” för dem som ännu inte hade hört sanningen.

”O, att folket måtte känna tiden för sin besökelse! Det finns många som ännu inte har hört den prövande sanningen för denna tid. Det finns många med vilka Guds Ande kämpar. Tiden för Guds förödande domar är nådens tid för dem som inte har haft någon möjlighet att lära känna vad sanning är. Herren skall med ömhet se på dem. Hans barmhärtiga hjärta blir rört; hans hand är ännu utsträckt till frälsning, medan dörren är stängd för dem som inte ville gå in.” Testimonies, band 9, s. 97.

När det sjunde sigillet öppnas hörs ”röster, och tordön, och blixtar, och en jordbävning”. Den ”timme” då ”jordbävningen” i Uppenbarelsesboken elva först uppfylldes var den franska revolutionen, och den fullkomliga uppfyllelsen av den ”timmen” är ”skalvet” från ”jordens”

vilddjur, vid den snart kommande söndagslagen. Det är i den ”timmen” som det sjunde sigillet helt öppnas. Korset är en förebild på söndagslagen, och vid korset inträffade en stor jordbävning.

Jesus ropade åter med hög röst och gav upp andan. Och se, förlåten i templet rämnade i två stycken, uppifrån och ända ner; och jorden skalv, och klipporna rämnade. Matteus 25:51.

På korset störtades ett sataniskt rike, liksom det kommer att göra vid söndagslagen.

”Kristus gav inte upp sitt liv förrän Han hade fullbordat det verk som Han hade kommit för att utföra, och med sitt sista andetag utropade Han: ’Det är fullbordat.’ Joh. 19:30. Striden hade vunnits. Hans högra hand och Hans heliga arm hade berett Honom seger. Som en Segrare reste Han sitt baner på de eviga höjderna. Fanns det inte glädje bland änglarna? Hela himlen triumferade i Frälsarens seger. Satan var besegrad och visste att hans rike var förlorat.”
Messias, s. 758.

Jordbävningen vid korset är en framställning av ”sanningen”, som är Alfa och Omega.

”Sanningen” är början, mitten och slutet; det är det hebreiska ord som skapades genom att sammanföra den första, den trettonde och den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet. Det blev en jordbävning när Kristus dog och sedan ännu en jordbävning vid hans uppståndelse. Vid korset var det först en jordbävning, därefter graven och sedan jordbävningen vid hans uppståndelse. Vid båda jordbävningarna öppnades gravar.

”När Jesus, medan han hängde på korset, ropade: ’Det är fullbordat’, rämnade klipporna, jorden skakade och några av gravarna öppnades. När han uppstod som segrare över döden och graven, medan jorden bävade och himlens härlighet lyste omkring den heliga platsen, kom många av de rättfärdiga döda, lydiga för hans kallelse, fram som vittnen om att han hade uppstått. Dessa gynnade, uppståndna heliga trädde fram förhärligade. De var utvalda och heliga från varje tidsålder, från skapelsen ända fram till Kristi dagar. Så medan de judiska ledarna sökte dölja det faktum att Kristus hade uppstått, valde Gud att låta en skara stiga upp ur sina gravar för att vittna om att Jesus hade uppstått och för att förkunna hans härlighet.” Early Writings, 184.

Vid den första jordbävningen öppnades gravar, och vid den sista jordbävningen öppnades Kristi grav. I Uppenbarelseboken elva kommer de två vittnena ut ur sina gravar i samma stund som jordbävningen. Jordbävningen är söndagslagen, vilken förebildas av korset. Det skall därför ske två uppståndelser i söndagslagens stund. Den första representerar födelsen av de etthundrafyrtiofyra tusen, som äger rum innan kvinnan är i födslovåndor; den andra äger rum i hennes födslovåndor. Kvinnan i Uppenbarelseboken tolv föder först gossebarnet, som skall styra nationerna med en järnstav, utan några födslovåndor. Sedan, vid söndagslagen, börjar hennes födslovåndor, och hon föder det andra barnet. Först föder hon Elia, och sist föder hon Mose. Söndagslagen är stunden för uppståndelsen av tvillingarna i Uppenbarelseboken sju.

När det sjunde sigillet öppnas helt vid söndagslagen, blir det tystnad i himlen under en halv timme.

”Men Gud led med sin Son. Änglarna bevittnade Frälsarens dödskamp. De såg sin Herre omringad av legioner av sataniska makter, medan hans natur tyngdes av en skälvande,

hemlighetsfull fasa. Det var tystnad i himlen. Ingen harpa vidrördes. Om dödliga hade kunnat se den änglahärs häpnad, när de i tyst sorg såg Fadern skilja sina strålar av ljus, kärlek och härlighet från sin älskade Son, skulle de bättre förstå hur stötande synden är i hans ögon." The Desire of Ages, 693.

Den första halvtimmen av jordbävningens timme representerar de två vittnenas första födelse eller uppståndelse. Under denna halvtimme blir de två vittnena beseglade. De måste beseglas före söndagslagen, ty de är det baner som kallar det andra barnet ut ur graven under den återstående halvtimmen. Det andra barnet kan endast väckas till liv genom att se män och kvinnor med Guds sigill under söndagslagskrisens födslovåndor.

"Den Helige Andes verk är att överbevisa världen om synd, om rättfärdighet och om dom. Världen kan endast varnas genom att se dem som tror sanningen helgade genom sanningen, handlande efter höga och heliga principer och på ett högt och upphöjt sätt visa skiljelinjen mellan dem som håller Guds bud och dem som trampar dem under sina fötter. Andens helgelse utmärker skillnaden mellan dem som har Guds sigill och dem som håller en falsk vilodag. När prövningen kommer, skall det tydligt visas vad vilddjurets märke är. Det är firandet av söndagen. De som, efter att ha hört sanningen, fortsätter att betrakta denna dag som helig, bär syndens människas kännetecken, han som tänkte förändra tider och lagar." Bible Training School, 1 december 1903.

Kvinnans förstfödda är de etthundrafyrtiofyrtusen som i Uppenbarelseboken identifieras som förstlingsfrukten. De representerar det tecken som den andra hjorden måste känna igen i krisen och konflikten i striden om söndagslagen. Detta tecken är sabbaten, som de etthundrafyrtiofyrtusen upprätthåller under den tid då det är olagligt att göra det. Syster White kallar deras fälttecken "Furst Emmanuels blodbestänkta baner."

"I en syn såg jag två härar i en fruktansvärd strid. Den ena hären leddes av fanor som bar världens insignier; den andra leddes av furst Emmanuels blodbestänkta banér. Det ena fälttecknet efter det andra lämnades att släpa i stoftet, allteftersom den ena skaran efter den andra från Herrens här anslöt sig till fienden, och den ena stammen efter den andra ur fiendens led förenade sig med Guds budhållande folk. En ängel som flög mitt på himlen lade Emmanuels banér i många händer, medan en mäktig härförare ropade med hög röst: 'Träd in i leden. Må de som är trogna mot Guds bud och Kristi vittnesbörd nu inta sin plats. Gå ut från dem och skilj er från dem, och rör inte vid något orent, så skall jag ta emot er och vara en Fader för er, och ni skall vara mina söner och döttrar. Må alla som vill komma upp till Herrens hjälp, till Herrens hjälp mot de mäktiga.'" Testimonies, band 8, 41.

Den blodbestänkta baneret är vad Guds andra hjord måste se i tiden för söndagslagens kris. Baneret är ett uppgående ljus som bärs av de etthundrafyrtiofyra tusen. Det baneret är rött till färgen, ty det är ett blodbestänkt baner. Detta baner förebildades i slaget vid Jeriko, när Rahab tog emot och skyddade spejarna och därefter erkände sin underkastelse under Josuas här genom att hänga ut en scharlakansröd tråd från sitt fönster. Rahab representerar Guds andrafödda barn i söndagslagens kris, vilka ser och tar emot det scharlakansröda tecknet och kommer till lydnad under Josuas här. Den scharlakansröda tråd som användes av Rahab var ett tecken för Josuas här att inte förgöra

Rahabs husfolk.

Rahab representerar dem som fortfarande befinner sig i Babylon vid söndagslagskrisen, och Josuas här representerar de förstfödda av de etthundrafyrtiofyra tusen. Den scharlakansröda tråden är symbolen för Guds sabbat. Den scharlakansröda tråden var det bud som spejarna gav Rahab, vilket hon måste följa om hon skulle få del av Guds beskydd.

Se, när vi kommer in i landet, skall du binda denna röda tråd i det fönster genom vilket du lät oss komma ned; och du skall föra din fader och din moder och dina bröder och hela din faders husfolk hem till dig. Josua 2:8.

Tecknet som de som ännu är i Babylon måste se framställs genom den scharlakansröda tråden, vilken är sabbaten, men som också utmärker skillnaden mellan de två tvillingarna. Den förstfödde tvillingen är de etthundrafyrtiofyra tusen, ty de bär furst Emmanuels blodbestänkta baner i sina händer.

Och han skall resa ett baner för folken och samla Israels fördrivna och föra samman Juda skingrade från jordens fyra hörn. Efraims avund skall också vika bort, och Juda motståndare skall utrotas: Efraim skall inte avundas Juda, och Juda skall inte förtrycka Efraim. Men de skall störta ned över filistéernas skuldror mot väster; tillsammans skall de plundra österlandets folk; de skall lägga sin hand på Edom och Moab, och Ammons barn skall lyda dem. Jesaja 11:12–14.

Den förstfödde tvillingen bär det scharlakansröda tecknet, vilket är den scharlakansröda tråden som utmärker den förstfödde. Den förstfödde tvillingen är Zarah, och den andre födde är Pharez.

Och det skedde vid tiden för hennes födslovåndor att se, tvillingar fanns i hennes moderliv. Och det skedde, medan hon hade födslovåndor, att den ene räckte ut sin hand; och barnmorskan tog och band ett scharlakansrött band om hans hand och sade: Denne kom ut först. Men det skedde, när han drog tillbaka sin hand, att se, då kom hans bror ut; och hon sade: Hur har du brutit dig fram? Denna bristning vare över dig. Därför fick han namnet Peres. Och därefter kom hans bror ut, han som hade det scharlakansröda bandet om sin hand; och hans namn var Sera. 1 Moseboken 38:27–30.

Zarah betyder ett gryende ljus, och Pharez betyder att bryta fram. När tvillingen Pharez ser det gryende ljuset i tecknet av den scharlakansröda tråden på handen av sin tvillingbroder Zarah, ”bryter han fram”, eller kommer ut ur Babylon. Zarahs igenkännande av det gryende ljuset i den scharlakansröda tråden identifierar den sistfödde tvillingens underordnande under den förstfödde tvillingen.

Och de skall komma från öster och från väster och från norr och från söder och sitta till bords i Guds rike. Och se, det finns de som är de sista, vilka skall bli de första, och det finns de som är de första, vilka skall bli de sista. Lukas 13:29, 30.

De sju tordnens dolda historia identifierar tre vägmärken. Det första och det sista vägmärket är besvikelser. Tidsperioden mellan den första besvikelsen och Midnattsropets budskap är dröjsmålstiden. Från Midnattsropet, som är det andra vägmärket, är tidsperioden beseglingstiden.

Den tidsperiod som är beseglingstiden slutar vid den sista besvikelsen.

De sju tordnens fördolda historia identifierar tre vägmärken. Det första och det sista vägmärket är gravarnas öppnande vid en jordbävning. Tidsperioden mellan öppnandet av den första graven och Midnattsropets budskap är dröjsmålstiden. Från Midnattsropet, som är det andra vägmärket, är tidsperioden beseglingstiden. Den tidsperiod som är beseglingstiden slutar vid öppnandet av den sista graven.

Dessa två vittnen till de tre stegen i de sju tordönens dolda historia bekräftas också genom Kristi död och uppståndelse. Den första öppningen av graven symboliserades genom Kristi dop i den vattniga graven; den sista graven var korset. Mellan Kristi dop och korset förkunnade Kristus sitt budskap, vilket var en förebild för midnattsropet. Han fullbordade denna förkunnelse på ett tusen två hundra sextio dagar. Efter korset upprepades midnattsropets budskap, genom hans lärjungars personer, under ett tusen två hundra sextio dagar fram till Stefanos död.

De två vittnena i Uppenbarelsebokens elfte kapitel fick kraft att frambära budskapet om midnattsropet under ett tusen två hundra sextio dagar. Därefter blev de dödade och låg på gatorna under ett tusen två hundra sextio dagar, till dess att de åter blev levandegjorda och fick kraft.

Vi kommer att fortsätta att undersöka dessa sanningar i nästa artikel.

”Om det inte sker en verklig omvändelse av själen till Gud; om inte Guds livsande ger själen liv till andligt liv; om inte sanningens bekännare drivs av en princip född av himlen, då är de inte födda av den oförgängliga säden, som lever och förblir för evigt. Om de inte förtröstar på Kristi rättfärdighet som sin enda trygghet; om de inte efterbildar Hans karaktär, arbetar i Hans ande, då är de nakna, då har de inte iklätt sig Hans rättfärdighets dräkt. De döda får ofta gälla för de levande; ty de som verkar ut det som de kallar frälsning efter sina egna föreställningar, har inte Gud verksam i sig, så att de både vill och gör efter Hans goda vilja.”

”Denna klass framställs väl genom den dal med förtorkade ben som Heseziel såg i en syn.”
Review and Herald, 17 januari 1893.